
IK GOI ¹⁾ NAOR MOED ²⁾ TOE

OVER-BETUWSCHE NOVELLE

DOOR

K. LANTERMANS

Of ik nou wil of niet, ik *mot* vertelle van Hentjebaos.

Hy en de vrouw ware heele kleine minskes: ze liepen 'n gewoon mins onder de êrrems deur. Hy rondum ien den baord, zy rondum goed ien 't vleis. Hy 'n kort prupke mit veul haor, zij 'n rond tunneke mit fris gezich.

Ze waren eigenlijk niet by ons, mar ien Alst ³⁾ jonk gewest. Ien die jaor of tien, dat zy erst by ons op 't dêrrep by Van de Pol as meid diende en by dien ouwe kjel de heele huushouwing dee, kwam Hentjebaos saoves duk ⁴⁾ uut Alst naor d'r toe gekuierd um veur d'r tante te vraoge, hoe 't mit heur gong. Anders as saoves kwam die nooit. En altoos mit 'n bodschap van tante, wor?

Mar Van de Pol wier ouwer en kos de wêrrekzaamhejes opte hofstei allinnig slecht mer af: hy wou d'r 'n knecht by vatte.

Op 'n aovend, dat Hentjebaos wer mit 'n snotbodschepke van tante gekomme was en by hum en de meid mar ien de keuke bleef hange en mar reddeur naor Griet keek, begon Van de Pol:

— „Heur 's hier, Hentjebaos, dat gelummel van ollie begint me daonig te vervele; meer a'k oe zegge kan. Al die verzonne bodschappe van tante uut Alst is mar larie. En ge schiet niks op mitte djen. As 't zoo

¹⁾ ga. ²⁾ moeder. ³⁾ Andelst. ⁴⁾ vaak.

deurgeet, binde over tien jaor nog krek zover as vandaag. Ge kiek de djen mar nao en ge steekt t'r gin vinger naor uut: ik zal oe mar 's motte hellepe. Gellie tweeje mot nou mar 's gaon trouwe."

Griet boog de kop vurover over de slip ¹⁾, sloeg mit beije hand opte knieje, beurde de kop wer op, 'n kop as vuur van schaamte of van schik, en zei:

— „Gaon trouwe."

Hentjebaos trok de hoeke van de mond aon beiskante ver umleeg, waar de stoppelbaord aon alle kanten umheer sting en vroeg:

— „Gaon trouwe?"

Mar mitte kleine ronde kral-eugskes keektie verliefderig van Griet nor Van de Pol en van Van de Pol nor Griet, oftie zegge wou: Boeremoes mit spek en metworst is lekker: dat zou 'k wel luste!

— „Gaon trouwe!" riep Griet nog 'n keer en sloeg de hand ien mekaore.

Hoe kos Van de Pol nou ok zo'n idee ien de kop haole.

— „Ja zeker! Ik mein 't: gaon trouwe! Ik zie oe nou al jaoren um de djen heer drêjen as 'n ouwe voorn um de wurrum, en ge durreft niet te biete. Gaon trouwe! zeg ik. En gellie blijft hier by mien wone, gy as meid en gy as knecht. Ik wor oud en ik wil jonkvollek um me heer hebbe."

— „Hè, hè, hè!" lachte Hentjebaos en kneep de vingers ien mekaor, „gaon trouwe, ikke en Griet!"

Mar daor liet Van de Pol 't nie by.

— „Wilde gy, Griet?" vroegtie.

— „Ik wil wel," zei den dieije, en liet van zemelappigheid de mond wied los hange.

— „Wilde gy, Hentjebaos?"

— „Ik wil wel," lachte de kjel, „hè, hè, hè!" (Dochtie meschien wer aon 't lekkere moes?)

— „Dat wiest ik ok wel. Alloo! Dan is alles verrig! ²⁾ Ziezoo! Nou gifde gellie mekaor de hand 's!"

Lummelechtig stinge ze allebei van de stoel op en kwamme mekaore tege, Griet 'n goed end over de helleft. Hentjebaos gaf ze de hand en liet 'm wer los.

¹⁾ schoot. ²⁾ klaar.

— „Vasthouwe!” kommendierde Van de Pol. „En nou motte de djen kusse!”

Hy kuste ze op te wang.

— „En nou gy hum, Griet!”

Griet keek naor Hentjebaos z'n gezicht, of ze zuke wou, waor ze kusse mos: 't Was al haor en stoppels, wat t'r te zien was. Behallevé 't vurheufd en de lippe dan. Toe koos ze de leste mar.

Of dat nou allemaol krek zoo ien z'n wêrrek is gegaon, wee 'k niet, want 't was veur mien tied; maar zoo geet 't zegge toch op 't dêrrep.

Mins, mins! wat is t'r op 't dêrrep um die twee krielkiepkjes veul gelache! 't Is nou al lang geleje, mar nou heurde onder de minse nog gedurig gezegdes van of over die twee. Zeit t'r vandaag 's een: „Ik wil wel!” dan kumt 'n ander d'r by mit: „Zei Griet.” En dan mar lache. 't Jonge vollek wit duk zat ¹⁾ niet ins mer, waor 't vandaon kumt.

Ze zien wat uutgelachen en vur-de-gek gehouwe. Zoo êrreg, dat die twee d'r eige laoter mi schik nie mer op straot dorste te vertoone: 't Kleinste kiend riep ze nao.

Toe ze 't dan by Van de Pol ien de keuke mi mekaoren ins ware geworre, kwam Hentjebaos slag vur slag elleken aovend vryje, van Alst af, wel 'n uur loopes. 't Was ien die dage gelukkig krek lichtemaon. Mar nao 'n paor weke mostie 't saoves opgeve, tot maonus wer kwam um hum saoves over de straot van Alst af by te lichte. By Van de Pol ien de keuken en op ten deel hoefde dat niet.

Zoo was 't dan ok niks as de zuvere worheid, dat Hentjebaos laoter aon de meestersjuffer vertelde:

— „Klaor ien de maoneschien he'k Griet gevreje, juffer, klaor ien de maoneschien!”

Laoter, nao jaore, waogde de mins 't nie mer um de mond los te doen, as t'r 'n ander by was, zoo wierdie uutgelachen en verschandelesierd.

'n Klocht blage ²⁾ d'r umheer, toe die twee naor 't sikketrie gonge um aon te teikene: 't was 'n schand!

Ze hadde lange bruids dage: zowat zes weke: de pampiere weure

¹⁾ vaak genoeg. ²⁾ troep jongens.

niet ien order. En ien diejen tied mos nou krek tante uut Alst 't aflegge: toen stonte ze allebei heelemaol allinnig ien de groote wereld. Gelukkig hadde ze mekaore. En goed ok!

Vyf dage veur den trouwdag, toen dan alles veur hullie ien de ry ¹⁾ was, kwam den twidde slag: Van de Pol bleef ien 'n beruurte. Smêrreges van de begrafenis zurregde Griet nog veur alles, en toen 't smiddags um twaolef uur afgeloop was en de fermielje ien de kamer over den êrrefenis zat te stediere, toe trokke zullie stiekem mit z'n beije nor 't sikketrie um te trouwe. 't Was nou ummers eenmaol alles zoo besteld? En hoeveul weke hadde ze nou al niet ien den angst gezeute, dat 't nie lukke zou. As ze nou nog tot mêrrege zouwe wachte, dan kon 't meschien nie mer.

En toe ze werum kwamme as echte echtelinge, as de veldwachter zei, wat toe? Toen wou de fermielje van Van de Pol hullie d'r nie mer ienlaote. Ze koste d'r ekkes ienkomme, um hullie spulle te haole, meer niet. Griet wier uutbetaold tot opten dag af. De beste kleeer aon en de dundagsen ²⁾ ien 'n peksken aon de hand mitte klompe d'r op gebonde, zoo trooje ze allebei neve mekandere de straot op.

En waarheer nou?

Ja, dat vroeg den ouwen boer Tiesse hullie ook. Dat was de buurman van Van de Pol.

— „Dat wete we niet, boer,” zei Griet.

— „Nor Alst?”

— „Daor hewwe niks mer, boer.”

— „En hier op 't dêrrep dan?”

— „Ok niks. Mar we zien getrouwd, boer!”

— „Wat hebbe ze ou daor gegeve?” vroeg Tiesse en wees mitten duum over de schouwer naor 't huus van Van de Pol.

Griet zei niks, maar hiel de hand op, waar ze 'n gulden ien had.

— „Schand!” zei Tiesse. „Groote Schand!” en hy keek 's de locht in.

Tiessen en Van de Pol hadden altoos zowat op voet van oorlog en vree geleefd.

Um kort te gaon: Toe het Tiesse die heele fermielje van Van de Pol de oog uitgestoke. Wormee? Hoe? Luuster mar.

¹⁾ klaar. ²⁾ daagsche.

Ien de Grune Straot hedde links-af den uutteweg naor de wei van boer Tiesse. Zoo as ge den uutteweg ienstapt, hedde aon oe linker en ok aon oe rechterhand twee huuskes staon, die boer Tiesse verhuurt veur zowat niks aon êrrebeiers-minse, die 't verdiene. Lopte tusse die huuskes deur, dan binde al gauw aon 't hekke van Tiesse z'n wei.

En nou krek veur dat hekke het Tiesse dat kleine planke schureke van hum neer laote zette deur de êrrebeiers, waor hy vroeger altoos de sjees ien had staon gehad. De êrrebeiers hebben 't t'r vierkant heer gedrage. Ze hebbe d'r ok 'n rêmken ¹⁾ en 'n bedstei ien getimmerd. 'n Taofeltje en twee keukestoele liet Tiesse d'r ok ienbringe.

Dienjen eigesten aovend zien de echtelinge d'r nog iengetrokke. Tiesse was t'r eiges by. Mar hy was nog niet eweg, of 't halleve dêrrep was al ien de Grune Straot um die twee 'n sirrenaosie te bringe ien Viela Greta. Ja, zoo hebbe de lui uutte buurt daolik 't huuske vernuumd, umdat Griet zo mooi de meneer van 't sikketrie geantwoord had: GRETA HENDRIKS.

Den ouwe Tiesse hed 't laote beschrieve, dat ze daor d'r heele levent mochte blieve wone. Vry wone. Eiges onderhouwe.

En goed hebbe ze 't altoos onderhouwe! Ge moch komme kieke, heur! Laoter, toe ze zowat ien de goeje dage kwamme, hebbe ze d'r eiges 'n ny planke huuske, wat grutter, 'n Nyje Viela Greta neer laote zette. Toe hadde ze 't al goed. Mar erst? Ien de erste jaore? Gin vetpot, heur! Gin boeremoes mit spek en metworst! Visse, koehuje ²⁾ en hier of daor by de minsen 'n smerrig baantje, waor gin ander aon wou, 'n rejuol dat verstoppt was, of 'n huuske, dat niet krek naor beheure faksjenierde, veur zowat liete ze op 't dêrrep Hentjebaos mar roepe. Zoo kwamme ze aon de kost. Mar den buukriem mos wel 's 'n gaotje nauwer aongehaold worre: ze hebbe wel 's honger gehad. Mar meinde gy, dat ze daorover lagge te klage? Gin woord, gin vraog, niks! Ge mos t'r mar naor raoje.

Den uiver ³⁾ is t'r ok 'n keer op ferziete gewest, bepaold waor! Die hed 'n klein jungske gebrocht, onze Bart. Toen dat kjelje wat uutte boks schoot, liet 't zich al gauw aonzien, dattie vad en moed ⁴⁾ over de kop zou groeie, al is 't dan ok nooit 'n Goliat geworre.

¹⁾ raampje. ²⁾ koeien-hoeden. ³⁾ ooievaar. ⁴⁾ vader en moeder.

Erst speulde 't kjeltje wel ien de buurt mitte andere blage, mar al gauw krooptie ok as 'n slek ien 't huuske van Viela Greta, krek as vaoder en moeder dat mitte jaoren al meer deje.

Koehuje, bezeplukke, erdappels rooje, krek as vaoder, dat was z'n wêrrek. Vaoder hellepe mi visse, en de vis aon de burregers gaon verkoope. Mar toen onze Bart 't zover gestuurd had, dattie ien Elst opte Kroetfabriek ¹⁾ was en elleke Zaoterdag-aovend de cente tuusbrocht, duk wel zes gulde, toe wazze ze ien Viela Greta glad uutten êrremoei uut. Vad en moed koste kompleet gaon renteniëre. Elleke mêrregen en elleken aovend mos de jong mitte korte beenjes 'n uur loope, mar dat gaf niks. Mostie d'r um vyf uur weze, dan gongdie um vier uur van huus en kwam nooit te laot. Jaoren en jaoren hettie zoo ien Elst veur z'n ouwers de kost gaon verdiene, wel tot dattie al dartig jaor was.

Ien de week zagde 'm nooit op 't dêrrep. En Zondags ok nog niet, want hy zat mar by vad en moed ien 't huuske of t'r achter. Erst wiere ze mit z'n drieje al meer eenkennig, en laoter bepaold minseschouw. Op straot zeije ze gin mins mer goeiendag. Ze schove d'r mar heer, of ze bang ware; of dat ze d'r eige schaamde, dat ze opte wereld weure.

Ien die jaoren is 't huuske vernyd. Tegen 't huuske kwam 'n klein afdekske, want ze kosten ok 'n geit aonschafte. Meer stei ²⁾ was t'r niet, want Tiesse mos t'r altoos mitte kar neven op kunne naor de wei.

De praot gong over 't dêrrep, dat Hentjebaos, astie 'n zak gruun veur de geit gehaold had, d'r duk zat 'n heele middag by zat um te kieke, hoe siekeman ³⁾ vrat. En moeder ok duk. En Bart Zondags ook. D'r kon d'r mar een tegeliek by, meer ruimte was t'r niet. Ze vuulde d'r eige meer op hullie gemak by de geit as onder de minse.

Ze hadden 'n heining veur 't huuske laote zette en zoo leefde ze glad van de heele wereld afgeslote. De nyje Viela Greta hadde ze mit 't raam naor de wei geplaatst en mit z'n viere keke ze de wei over en de lucht ien. Of ze allinnig opte wereld weure.

Saoves liepe d'r duk jonges of kjels um 't huus te schume veur schandaoliteit. 't Is overal bekend, dat Hentjebaos saoves, veur ze naor bed gaon, veur allemaol hardop bidt. 't Zegge geet, dattie zoo

¹⁾ Jam-fabriek. ²⁾ plaats. ³⁾ de geit.

ok 'n keer mot gebeje hebbe, oftie toch neve de geit nog 's 'n keer 'n klein keutjen ien 't hok mocht kriege. Dan kos moed ok nog 's 'n stukske vars van d'r eigen ien de pot kriege.

Dat kang 'k al vast zegge : dat gebed um 'n keutje is nooit verheurd,

Ok daormee verschandedesierde de leeje jonges de kleine minskes op straot. Dan valt 't toch ok niet te verwondere, dat zullie mar liever ien of achter 't huuske zatte dan dat ze over de straot liepe!

Dat die leeje minse dat nou zouwe gedaon hebben um die van Hentjebaos te treiteren en te trampeniere, och dat gleuf ik niet: ze dejen 't allinnig mar um eiges lol te hebbe. Mar zukke lui vergete, dat ze schik hebben ien 'n ander z'n verdriet.

't Hok van de geit was op 'n mërrege leeg: weg was siekeman. Tege de middag vond Hentjebaos 'm toch heel achter 't spoor: daor hadde die sacherijne van jonges 'm saoves vastgebonden aon 'n hekkepost.

Toe siekeman laoter ziek wier, hollep 't niks, of ze d'r twee dage by zeute, en drie nachten um burte by waakte: siekeman ging kepot. Saoves by hallevemaon hebbe ze mit z'n drieje siekeman 'n eindje de wei iengedragen en daor begrave, naodat Hentjebaos erst 'n lange toespraak gedaon het. Zoo wier d'r te minste van gezongen op 't dêrrep.

D'r is 'n nyje siekeman gekomme: krek as de nyje viela alles deur onze Bart verdiend, die mar dag aon dag as 'n mesien naor Elst trok en saoves vieze-verzie.

Ze zatte mar ien de viela en keken over de wei naor de kerrektoorn bove de huus uut. Mit mooi weer zatte ze d'r achter, neven 't rêmke, ¹⁾ waor Hentjebaos zo mooi 'n zomerhuuske mit 'n bank t'r ien neer gefiegeliert het: 't zat al gauw rondum volgegroeid mit kamperfoelie, krek as Hentjebaos z'n heele gezicht mit haor. Tiesse, de jongen boer, den ouwe Tiesse was al dood, kwam nog wel 's by hullie; mar die zei, dat 't heele huuske van veure tot achter overende over-kraakzinnelik was. Ge kos t'r de botteram mit 't smout ²⁾ naor ondere gerust op te vloer laote valle, zei die: raap 'm mar op, en eet mar deur. Daor koste die vier flodderwieven uutte buurt, die goore poetjes, nog 'n vurbeeld aon neme, zei Tiesse.

¹⁾ raampje, ²⁾ reuzel.

En dan domenee sprak altoos van „Kristenminse”, aldattie ze ien de erste jaoren ok nog mit gin geweld ien de kerrek het kunne kriege.

Mar die mins het aangehouwe, as 'n bloedzuger.

'n Dag veur Kersemis zat den domenee wer zoo 'n keer by die minsen aon de feter te trekke, dat Hentjebaos belove zou, dat zullie den anderen dag op Kersemis ien de kerrek zouwe komme.

— „A'k oe gezeid heb; wy laoten ons niet uutlache!”

— „Morgen preek ik over de Heere Jezus, die in de wereld gekomen is voor arme menschen, die zich verstooten gevoelen, eenzaam, ongelukkig!”

— „Krek of t'r één schaop ien 'n hok zit, en de andere schaopen allemaol gezellig ien de wei loopen ien 't gres?”

— „Juist! Zoo is 't! Voor zulke menschen preek ik morgen!”

— „Zouwe we 't 's waoge, moed?”

— „As *gy* durreft!” zei moed.

— „Dan komme we 's, alledrie. Mar as t'r één lacht, we gaon d'r uut, en komme nooit mer!”

Ze wazze d'r. Den domenee zat al op stoel. Was zeker wat vroeg die keer. En den domenee keek mar mitte groote ooge deur de kerrek heer, krek of alle minse kleine kiender weure, die hy as meester zuut mos houwe. En de kjel had zukke oogen ien de kop!

En ellek jaor op Kersemis ware ze ien de kerrek, anders nooit.

— „Dominee, u preekt op Kerstfeest altyd voor de kinder, gleuf ik,” zei den ouderling 's.

— „Voor kleine en groote kinderen. Daar doe ik ten minste m'n best voor!” mot den domenee gezeid hebbe.

En toe den domenee van 't dêrrep eweg gong, en netuurlik ok veur afscheid 'n heele middag by die van Hentjebaos had zitte praote, gaftie 'm by de deur nog 'n hand.

— „Ik dank oe, dache ons zo duk van de Heere Jezus bint komme vertelle. Ge het veur mien den hemel los gemakt!”

— „Dat kunnen wy menschen voor elkaar toch niet, hoor! Dat doet de Heere Jezus zelf!”

— „'t Kan weze, da'k 't verkeerd zeg, mar ik zie 't toch zóó. Ik dank oe d'r wel veur: den hemel is los. As ik t'r niet ien kom, is 't m'n eige schuld.”

En nou durref ik host niet wiejer te vertelle. 't Mot toch. Mar ik heb al 'n heelen hort ¹⁾ achterover ien de stoel gezete en ik durref nie verder. En 't mot.

Ge wit, dat Bart elleken aovend laot van Elst af kwam naor huus toe. Op 'n zommerse middag istie 's um drie uur al naor huus toe gekomme. Of niet noar huus toe gekomme: ze hebben 'm gebrocht. Al gekiest! En de kiest moch nie mer los. Op te Kroetfebriek ²⁾ wastie deur 'n luuk gevalle, dat los sting, en midden ien de kamraoi en de messe van 't mesien terecht gekomme. È è è è è. Ik mag t'r niet aon dinke. Erreme Bart. Langer dan drie telle kan 't lyje gelukkig veur de kjel niet geduurd hebbe. Zóó brochte ze 'm: ien de kiest. Ze wieste niet ins, of ze alle stukke wel hadde. È è è è è!

'n Hallef ureken eer had den domenee die minse de bodschap al gebrocht. Ok 'n karrewetje. Allinnig veur zukke bodschappe zou ik al gin domenee of pestoor wille weze.

By de begrafenis liep moed tusse den domenee en vad ien. Hentjebaos had ze zekers niet allinnig tuus durreve laote. Ze ware nog niet hallef weg 't kerrekhof, toe moed 't zoo daonig opte zenege kreeg, dat vad ze wel by den êrrem mos vatte, en mit t'r werum naor huus gaon. Den domenee is toe allinnig mitte stoet wiejer getrokke.

Mo'k nou vertelle, of die ouwers veul of weinig verdriet hebbe gehad en laote blieke over 't verlies van d'r eenigste kiend? Ik zou 't oe nie kunne zegge. En dat kan gin mins, want zegge deje die twee d'r niks over.

Ik kan allinnig vertelle, wat wy allemaol gezien hebbe. 't Mooie huske, dat vroeger twee keer ellek jaor gewit wier mit witkallek, dat huske, dat vroeger van binnen en van bute over-ende-overkraakzindelik was, nao korten tied begon 't aon alle kante te vervalte. Alles wier slordig. Zagge de lui dat eiges nou niet? — En eiges begonne ze d'r ok poeterig uut te zien. Laoter al smerrig. Of ze d'r eige niet mer waste? Ze liepe nou al mooi naor de zeuventig.

Was de jonge Tiesse niet gedurig um den hoek komme kieke, 't zou d'r êrremoei-troef gewest zien. Want bedele, of wat vraoge? Nee heur, nooit!

Twee jaor zowat was Bart dood, toe de echtelinge op 'n mooie

¹⁾ poos. ²⁾ jamfabriek.

zommersen aovend, as altoos mit mooi weer, achter 't huuske onder de kamperfoelie zatte te slaope. Zukke lui kieke de wei mar zelde mer over. Die kieke nie mer vuruut. Die kieke naor bove of naor binne, maar dat kan ok heel best mitte ooge dicht. Ze sliepe zoo hallef en hallef.

't Wier donkerder.

Vad zei al 's, dat ze naor bed moste, mar moed gaf gin antwoord. En umdat moed zoo lekker zat te slaope, bleef vad ok nog mar 'n poske zitte.

Te leste stond vad toch op en zei:

— „Kom moed”.

Moed sliep deur ien d'r ouwe, d'r eige huukske.

Hentjebaos stotte ze 's aon den êrrem. Ze sliep deur. Gin wonder: moed sliep de leste, de lange slaop.

Toe hettie veur 't erst van z'n leve hullep by de bure motte gaon vraoge: hy kos moed, die zoo zachjes gesturreve was, niet allinnig ien huus kriege.

Saoves veur de begrafenis kwam Tiesse, de jonge Tiesse, die nou ok al grieze haor begon te kriege, by een van de vier huuskes 'n preutje make. De vier kjels ware d'r, de groote jonges ook. Zoo begon Tiesse:

— „Nooit hebbe ze 'n cent van den êrreme aongevat. En zouwe wy dat mins dan van den êrreme laote begrave? Nee, jonges, dat doen we niet! En ok niet van de nye begrafenis-vereeniging. As ik nou wou, dan kon ik dat wel betaole, dat begripte gellie wel. We moste nou nog 's 'n keer doen, zooas 't vroeger op 't heele dêrrep gewoonte was, zooas mien vaoder ok begraven is: dat de bure 't liek veur niks naor 't kerrekhof drage. Ik stuur de vier êrrebeiers, en gellie viere, dat geet wel”.

Zoo is 't ook gebeurd.

Hentjebaos dribbelde d'r smêrreges by de veurbereidings mar umheer: gin zucht, gin klacht, gin traon, niks. „'n Ongevulig mins” zou 'n vrimde gezeid hebbe. De bure wieste wel beter. De leste jaore wier d'r heel weinig um die lui gelache. En wie 't nog 's waogde, had kans, dattie van 'n ander over de snip gehakke wier.

Toen de dragers veur 't huuske van viela Greta aonvatte om den

baor op te beure, lei Hentjebaos de hand t'r ok aon. Woudie ok hellepe um moed eweg te bringe? Of was 't vrimd veur 'm um d'r allinnig achter te loope, nou d'r krek gin domenee op 't dêrrep was? Wie zal 't zegge?

Hy vatte mee aon. Mar och mins: z'n schouwer bleef wel twee voet onder den ballek van den baor. Mitte hand reikte de kjel d'r krek aon.

Hent Vink, die achter 'm liep, mos t'r wel wat um lache, mar dat was gin uutlache, krek zoo min as van alle bure, die 't zagge. Dat was lache mit pien ien 't hart, lache mit smart.

Tot aon de Grune Straot lieptie mee. Toe drêjde Hentjebaos zich van de baor af. Hent Vink heurde duidelik, dattie zachjes zei:

— „Dag moed”.

Hy gong werum naor 't huske en liet de dragers gaon.

De klok van de kerrektoorn luidde mar deur.

Tiesse sting krek kazzeweel ¹⁾ de heele mërregen ien de wei diesels uut te trekke. Die zag, dat Hentjebaos buten opte bank gong zitte. Zeker luustere naor 't luije van de klok. Tiesse keek gedurig 's naor de mins. De klok luidde mar deur.

Toen dat ding ophiel, as teiken, dat t'r awwer 'n heuvelje lag, stond Hentjebaos op en gong den huus ien. Tiesse mos 's gaon kieke naor 'm en stapte d'r ok ien.

Hentjebaos lag al op bed.

— „Mar jong, ge kunt hier niet allinnig blieve huze.”

— „Bart is dood, moed is dood; ik goi naor moed toe.”

En wat ze zeijen of deje, Tiesse, de bure, of den dokter, de mins wou nie van bed af en zei mar niks. Astie wat zei, dan was 't:

— „Ik goi naor moed toe.”

Een keer hettie nog gezeid gehad:

— „Geef siekeman wat waoter.”

Vertien dage laoter hebbe ze hum ok eweg gebrocht: glad uutgeleefd, zei den dokter.

Smiddags van de begrafenis, waor Tiesse allinnig achterliep, de gekke jongen boer Tiesse, dieje middag het Tiesse deur de êrrebeiers de heele viela Greta af laote breke: alles 'n eindje de wei iengedrage.

¹⁾ Toevallig.

En daor het Tiesse d'r eiges den brand iengestoke, de gekke kjel. Siekeman hattie aon 'n êrreme wedevrouw gegeve.

Toen ik 'n week of wat laoter op 't dêrrep kwam en met Tiesse opte leege stei sting, waor 't huuske van geluk en verdriet gestaon had, zei Tiesse tegen me:

— „'k Wou niet hebbe, dat t'r één op 't dêrrep nog wat ien de vingers had van die minse um over de lui te sjenken of te lache: vaoder had zoo mittie minskes op. Alles he 'k van de wêreld verdaon: niks is t'r mer!”

Mar toen Tiesse me dat zoo vertelde van: „Ik goi naor moed toe,” toen het me dat ien 't hart gegrepe en 't liet me nie mer los.

Ik heb tege m'n eige gezeid: „Jong, Tiesse, he'k gedocht, hedde gy van die minse alles van de wereld verdaon? Woude gy, dat t'r van die minskes niks mer opte wereld overbleef? Goed! Maar ik wil, dat t'r nog lang wat van Hentjebaos en de vrouw opte wereld zal blieve, Tiesse, dat wil *ikke*”.

En dorrum he 'k ollie dit verteld.
